

[Justitsministeren.]

havde, for nu at faa den frem til Domsforhandling. Rigsadvokaten har ringet til mig i Dag og meddelt mig, at den nu er berammet til den 24. Februar; det kan være, det maaske bliver den 26., men i hvert Fald bliver det en af de to Dage. Men ved Siden af den er der andre store Sager. Der er Tosca-Sagen, som i og for sig er færdig; men den paagældende Dommer er blevet syg, og man har derfor overvejet, om man ikke skulde udskyde den, til han igen er rask. Jeg har heroverfor gjort gældende, at jeg ikke mener, man kan udsætte Sagen af denne ubestemte Grund, og man undersøger i Øjeblikket, hvad der kan gøres, for at en anden Dommer kan overtage Sagen.

Saa er der Frits Clausen-Sagen. Den er desværre ikke færdig til Behandling endnu, idet der er forskellige Oplysninger, som vi mener at kunne faa i Tyskland, og som forventes at ville være af Betydning for Vurderingen af hans Forhold. Naar vi mener, der findes saadanne Oplysninger, der vil kunne være af Betydning for Vurderingen, synes jeg ikke, det vilde være rigtigt at bringe Sagen til Afslutning, før vi har faaet Oplysningerne. Vi arbejder paa at faa nogle Folk ned for at skaffe disse Oplysninger fra de Allieredes Arkiver, men vi har endnu ikke faaet Tilladelse til, at de kan rejse. Der gøres alt for at fremskynde deres Afrejse, saaledes at ogsaa denne Sag kan fremmes.

I det store og hele vil i Løbet af Februar Maaned de allerfleste af de almindelige Underretssager være bragt til Afslutning. Man vil endnu mangle nogle af de tungere Sager. De vil forhaabentlig komme i Løbet af Marts—April, saaledes at man i hvert Fald i Løbet af første Halvdel af dette Aar vil blive færdig med det ret ubetydelige Antal Underretssager, vi har tilbage. Man kan jo nok sige, at naar de offentlige Myndigheder har behandlet 20 000 Sager siden 5. Maj 1945, er det et meget beskedent Antal, der er tilbage, naar man kun mangler 1 000 og flere deraf endda er nye.

Jeg vil gerne med den Anledning, som det ærede Medlems Forespørgsel giver mig til at gøre Rede for, hvorledes det ligger, sige, at jeg synes, det er et imponerende Arbejde, der er udført af Politi, Anklagemyndighed, Domstole og ikke at glemme Forsvarerne, ved at man virkelig har kunnet naa igennem

disse 20 000 Sager, hvoraf altsaa 12 000 Sager er bragt frem til Domsforhandling i Løbet af disse 1½ Aar. Men vi nærmer os altsaa Afslutningen med hurtige Skridt, for saa vidt angaar Underretssagerne.

Saa kommer vi til det andet, det ærede Medlem spurgte om, nemlig Landsretssagerne, og med dem vil det naturligvis tage længere Tid — det er klart. Her tror jeg, det ærede Medlem vil faa Ret i, at vi næppe vil naa til Bunds med disse Sager før i Løbet af 1947. Endelig er der en Del Højesterets-sager, som ogsaa vil tage en Del Tid; der er bl. a. en Del Dødsdomme, som skal til Højesteret, saa helt færdig med Retsopgøret bliver vi næppe før i Løbet af 1947, maaske først et lille Stykke ind i 1948. Men jeg synes, det er af væsentlig Betydning, at Underretssagerne er ved deres Afslutning.

Hermed har jeg vist svaret paa de Spørgsmaal, der er stillet til mig, og jeg er i øvrigt klar til at forhandle om de Spørgsmaal vedrørende Lovforslagets Enkeltheder, der maatte blive stillet til mig, i det Udvalg, der vil blive nedsat.

Busch-Jensen: Den højtærede Minister henviste i sine Bemærkninger til mig til et af de Lovforslag, vi behandlede i Gaar. For at der ikke skal bestaa nogen Misforstaaelse, vil jeg blot have sagt, at jeg gaar ud fra, at det, Ministeren sigtede til, er det Lovforslag, der er opført under Punkt 2 paa Dagsordenen for i Dag, nemlig Lovforslaget om Retsafgifter.

Hjermind: Jeg takker den højtærede Justitsminister for Besvarelsen af den Forespørgsel i Forbindelse med Lovforslaget, jeg rettede til ham. Naar jeg rettede denne Forespørgsel, var det efter direkte Anmodning fra en af Landsrettens Dommere, der har ønsket at gøre mig opmærksom paa de Vanskeligheder, han mente Landsretten befaandt sig i. Jeg har Indtryk af, at man i den paagældende Afdeling ligefrem opfordrer de mødende til at beklage sig over den lange Tid, det varer, for dermed at tilkendegive, at det ikke er Retten, der har nogen Skyld deri, og jeg har ikke syntes, jeg vilde sidde denne Opfordring til at rejse Problemet overhørig. Det var i den Anledning, jeg forinden skriftligt underrettede Ministeren om selve Problemet, for at den højtærede Mini-